

Був час, як я любовно жив,
та не було се на земнім просторі:
я десь витав посеред райських нив,
де шовк-трава, гаї, небесні зорі
не бачили ще хмарочки,
не чули грому, не лякались тучі,
де пишнobarвні квіточки
п'ють вічно крапельки роси пахучі,
де кришталева вода
тихенько вдалечінь переливається,
немов вколисує до сна,
що двоїх серць коханням починається.

Нас було двоє в тім раю,
два духи чисті по лугах гуляли,
дві душі, що сплелись в одну
і розлучиться сил не мали.
Жили ми на подобу тих людей,
що серцями з собою помінялись
і двома парами оп'яненних очей
невинно в себе, в себе лиш впивались.

Тоді, бувало, думав я,
що в небі там поснули серафими,
а проспані дні їх життя
вплелися в наші—її й мої днини...

Хто зна, воно й було так, може!
Та крикнув бог, проснулись серафими —
і горе! Ах, чому, сердитий боже,
тоді нам щезли їхні днини?

Адам і Єва втратили свій рай,
бо заповідь твою переступили...
Чому пожовк і наш едемський гай,
чому зів'яв, хоч ми —

ні разу не згрішили?

Цівків, д. 19 вересня 1897

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966